

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4Cob/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7123219204
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Július Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7123219204.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Júliusa Tótha a sudcov JUDr. Mareka Kotoru a JUDr. Lucie Baňackej, PhD. v spore žalobcov: 1./ A. B., nar. XX.XX.XXXX, B. C. XXXX/X, XXX XX D. E. B., 2./ F. G. B., nar. X.X.XXXX, B. C. XXXX/X, XXX XX D. E. B., obaja zastúpení: JUDr. Júlia Čechová, advokátka, Letná 45, 052 01 Spišská Nová Ves, proti žalovanému: H. D., nar. XX.X.XXXX, I. J. XXX/X, XXX XX D. E. B., zastúpený: JUDr. Martin Kovács, advokát, Ružová dolina 613/17, 821 08 Bratislava, o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Mestského súdu Košice č. k. 91Odi/3/2023-140 z 10. októbra 2024, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok Mestského súdu Košice č. k. 91Odi/3/2023-140 z 10. októbra 2024. z
- II. Žalovanému priznáva proti žalobcom náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. v

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Súd prvej inštancie toto rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcovia žalobou doručenu 10.11.2023 žiadali, aby súd zrušil oddĺženie žalovaného na základe uznesenia Okresného súdu Košice I sp. zn. 31OdK/171/2019 zo dňa 24.4.2019, ktorým súd zbavil žalovaného všetkých svojich dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze v rozsahu, v akom nebudú uspokojené v konkurze.

3. Žalobcovia v žalobe uviedli, že ako veritelia poskytli žalovanému ako dlžníkovi v období od 31.5.2016 do 7.9.2016 peňažné prostriedky v celkovej výške 35.000,- Eur za účelom spoločného podnikania - vybudovania spoločnej reštauračnej prevádzky. Peňažné prostriedky boli poskytnuté žalovanému ako vklad do spoločného podnikania, ktoré malo byť realizované prostredníctvom spoločnej s. r. o., teda ako vklad do základného imania, ku ktorej založenie však nikdy nedošlo, napriek tomu, že žalovaný opakovane utvrdzoval žalobcov 1. a 2. rade, že dodrží podmienky dohody o forme spoločného podnikania a odvolával sa na to, že tieto záležitosti postačí vyriešiť až po otvorení prevádzky, čo malo byť cca začiatkom septembra 2016. V tom čase už však začalo byť žalobcom jasné, že sa prevádzka v plánovanom termíne otvárať nebude, keďže opravy prevádzky boli len v počiatočnej fáze. Napriek tejto skutočnosti, žalovaný od žalobcov žiadal poskytnutie ďalších finančných prostriedkov, ktoré mu už žalobcovia neposkytli, keďže žalovaný nepredložil žalobcom žiaden dôkaz o tom, že došlo k úkonom smerujúcim k založeniu spoločnosti.

3.1. Žalobcovia 1/ a 2/ prestali žalovanému dôverovať a vyzvali ho na vrátenie finančných prostriedkov. Žalovaný na ich výzvy nereagoval a následne úplne prerušil komunikáciu.

3.2. Po oboznámení žalovaného formou SMS správy s rozhodnutím žalobcov vymáhať svoju pohľadávku súdnou cestou im žalovaný zaslal na bankový účet sumu 10.000,- Eur. Na písomnú výzvu žalobcov na úhradu zvyšnej sumy žalovaný prejavil záujem o mimosúdne vyriešenie veci a vrátenie zvyšnej sumy 25.000,- Eur, ktorú však nevrátil.

3.3. Žalobcovia preto podali na Okresný súd Spišská Nová Ves žalobu o zaplatenie sumy 25.000,- Eur s príslušenstvom, ktorej príslušný súd v konaní sp. zn. 13C/8/2018 rozsudkom zo dňa 4.9.2018, vyhovel. Uvedenú povinnosť však žalovaný nesplnil ani čiastočne.

3.4. Z verejne dostupných informácií sa žalobcovia dozvedeli, že žalovaný potom, čo od nich prevzal finančné prostriedky v celkovej výške 35.000,- Eur a potom, čo im prisľúbil ich vrátenie, darovacou zmluvou so zriadením vecného bremena (ďalej len „darovacia zmluva“), dňa 16.11.2016 previedol svoj nehnuteľný majetok na svoje deti - dcéru a syna. V súčasnosti je výlučným vlastníkom nehnuteľného majetku len dcéra (syn žalovaného previedol v roku 2018 svoj podiel kúpnu zmluvou na svoju sestru - dcéru žalovaného). Uvedeným právnym úkonom žalovaný spôsobil zmenšenie svojho majetku a urobil to v úmysle ukrátiť žalobcov ako svojich veriteľov. Toto zmenšenie majetku žalovaného objektívne spôsobilo, že žalobcovia ako veritelia nemôžu dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku žalovaného, pretože žalovaný nemá iný majetok, ktorý by stačil na uspokojenie ich pohľadávky. Účelom darovania bolo ukrátenie uspokojenia pohľadávky žalobcov, čo preukazuje aj skutočnosť, že darovaný nehnuteľný majetok bol už najneskôr od 29.3.2018 v ponuke predaja realitnej kancelárie za kúpnu cenu 199.990,- Eur. Po tomto bezodplatnom scudzení svojho jediného hodnotného majetku bez reálneho dôvodu pokračovali zo strany žalovaného prisľuby vrátenia finančných prostriedkov žalobcom a neustále odďaľovanie vrátenia finančných prostriedkov pod rôznymi zámienkami.

3.5. Žalobcovia sa postupne z rôznych zdrojov dozvedali o finančných problémoch žalovaného, ktoré mal aj v čase poskytovania finančných prostriedkov žalobcami (jún až začiatok septembra 2016), pričom následné zistenia o konaní žalovaného (nevyplatenie mzdy svojmu zamestnancovi, urýchlené predávanie svojich luxusných motorových vozidiel a motoriek) utvrdzovali žalobcov o existencii dlhov žalovaného a nepoctivom zámere žalovaného.

3.6. Dlhodobú nepriaznivú situáciu žalovaného v čase poskytnutia pôžičky podľa žalobcov mali preukazovať nasledovné skutočnosti - z poslednej zverejnenej účtovnej závierky spoločnosti JOFEX, s. r. o., v ktorej bol žalovaný v rozhodnom čase jediným spoločníkom a konateľom (v súčasnosti po zmene obchodného mena: Rafferty, s. r. o.) vyplýva, že v roku 2015 dosiahla hospodársky výsledok - stratu vo výške 143.311,- Eur a mala záväzky vo výške 302.843,- Eur; žalovanému ako ručiteľovi bola spolu so svojou vyššie uvedenou spoločnosťou uložená povinnosť zaplatiť sumu 14.968,35 Eur s príslušenstvom veriteľovi: K. L., G..

3.7. V situácii, kedy žalovaný vedel o existencii svojich dlhov a najmä vedel, že predmetný záväzok z úveru bude skôr či neskôr priznaný súdom a stane sa vymáhateľným aj priamo voči jeho osobe, a teda jeho osobnému majetku, a po tom, čo žalobcovia 1/ a 2/ požiadali o vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov v celkovej výške 35.000,- Eur, zostal žalovanému jediný spôsob udržania svojho majetku v rámci svojej rodiny, a to prevod vyššie uvedenej nehnuteľnosti na svoje deti. V predmetnej nehnuteľnosti do dnešného dňa žalovaný spolu s manželkou býva, a teda užíva túto nehnuteľnosť rovnako ako pred prevodom vlastníckeho práva na svoje deti. Prevod vlastníckeho práva k tejto nehnuteľnosti zo žalovaného na jeho deti tak bol len formálnym prevodom, pričom v skutočnosti sa osoba/osoby užívajúce predmetnú nehnuteľnosť vôbec nezmenili. Žalobcovia 1/ a 2/ sa voči prevodu vlastníckeho práva k vyššie uvedenej nehnuteľnosti bránili podaním žaloby o určenie neúčinnosti tohto právneho úkonu na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn.: 5C/31/2019.

3.8. Žalovaný podal sám na seba návrh na vyhlásenie konkurzu a dňa 24.4.2019 Okresný súd Košice I vyhlásil konkurz na majetok žalovaného, sp. zn.: 31OdK/171/2019. V návrhu žalovaný jasne uviedol, že v súčasnosti nevládni žiaden aktuálny majetok, čo potvrdil aj správca konkurznej podstaty zistením, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu a z tohto dôvodu bol konkurz na majetok dlžníka zrušený.

3.9. Zdôraznili, že už od roku 2015 žalovaný zaznamenával vo svojom podnikaní výraznú stratu, následne prestal splácať úver voči veriteľovi K. L., G., pričom jeho dlhy narastali. Možno preto odôvodnene predpokladať, že žalovaný poskytnuté finančné prostriedky žalobcov použil pre svoje potreby, teda ich nepoužil na účel určený žalobcami, čím ich uviedol do omylu, pričom niekoľkokrát prisľúbil vrátenie finančných prostriedkov, avšak neurobil tak a týmto konaním iba zavádzal v snahe oddialiť uplatnenie ich práv na súde, aby tak mohol pokračovať v premyslených krokoch na zbavenie sa svojho majetku a ukračovanie veriteľov až do takého stavu, že ním podaný návrh na vyhlásenie konkurzu bol už vopred premyslený a podaný s vedomím, že žalovaný nemá žiaden majetok, preto aj konkurz bude pre nedostatok majetku zrušený a on nebude povinný uhradiť žiadny zo svojich záväzkov.

3.10. Nepoctivý zámer žalovaného pri jeho oddĺžení videli žalobcovia 1/ a 2/ v konaní žalovaného, ktorý nemal pri oddĺžení poctivý zámer nakoľko z jeho správania sa pred podaním návrhu na oddĺženie možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom a takto konal cielene v úmysle neuspokojiť svojich veriteľov riadne vrátením dlžných pohľadávok, ale naopak postupným zbavením sa majetku a následným vyhlásením konkurzu obísť „legálnym“ spôsobom uspokojenie pohľadávok svojich veriteľov, čím jeho zámer pred podaním návrhu na oddĺženie možno hodnotiť ako nepoctivý.

3.11. Žalobcovia poukázali na § 166g ods. 3 ZoKR, podľa ktorého by mal súd prihliadať prísnejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer u toho dlžníka, ktorý v minulosti mal alebo stále má významnejší majetok resp. má skúsenosti s podnikaním, pretože žalovaný je tou osobou, nielen z pohľadu existencie významnejšieho majetku - predmetnej nehnuteľnosti, ktorý v minulosti mal ale aj z hľadiska jeho mnohoročných skúseností ako podnikateľa.

4. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že nárok žalobcov 1/ a 2/ neuznáva v celom rozsahu, tvrdenia žalobcov popiera, považuje ich za nepodložené, zavádzajúce a vyfabulované, v úmysle zvrátiť účinky, ktoré nastali následkom zmeškania lehoty pre nepodanie prihlášky v základnej prihlasovacej lehote v konkurznom konaní vedenom v minulosti pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn.: 31OdK/171/2019. Z uvedených dôvodov žalovaný navrhol, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu a žalobcov zaviazal na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4.1. Podľa žalovaného, žalobcovia v podanej žalobe poukázali iba na bezodplatný prevod vlastníckeho práva žalovaného k nehnuteľnosti na svoje deti v čase, kedy o existencii svojich dlhov už údajne vedel, pričom z tejto skutočnosti je podľa názoru žalobcov údajne možné usudzovať, že žalovaný mal mať snahu poškodiť žalobcov ako svojho veriteľa. Medzi prevodom vlastníckeho práva zo žalovaného na jeho deti vo vzťahu k spornej nehnuteľnosti podľa žalovaného neexistuje jednotiaci zámer. Skutočnosť, že k prevodu vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti došlo len v časovej súvislosti s konkurzom žalovaného, konkrétne v období troch rokov pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, ešte sama o sebe nepostačuje na vyvodenie záveru o nepoctivom zámere žalovaného vo vzťahu k uspokojeniu pohľadávok žalobcov.

4.2. Žalobcovia opierajú dôvody podanej žaloby o právne domnienky uvedené v § 166g ods. 2 ZoKR, ktoré predstavujú exemplifikačný výpočet situácií, za ktorých sa konanie dlžníka považuje za nepoctivý zámer. Vo veci je však prehliadané, že časový aspekt prevodu vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti, hoci je jednou z podmienok prípustnosti žaloby o odporovateľnosť právneho úkonu, nie je však jediným a ani rozhodujúcim kritériom pre úspešnosť žaloby o odporovateľnosť právneho úkonu, rovnako tak nie je jediným a ani rozhodujúcim kritériom pre úspešnosť žaloby o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer. V oboch prípadoch je žalobca povinný už pri podaní žaloby preukázať, že medzi konaním žalovaného a následkom existuje jednotiaci zámer poškodiť svojho veriteľa. Ide o skutočnosť, ktorú žalobca pri podaní žaloby ani náznakom nepreukázal a podaná žaloba vychádza výhradne z domnienok žalobcov.

4.3. Podľa tvrdení žalobcov 1/ a 2/ mal žalobca poskytnúť žalovanému v období od 31.5.2016 do 7.9.2016 finančné prostriedky v rozsahu 35.000,- Eur, ktoré mali byť použité na vybudovanie spoločnej prevádzky reštauračného zariadenia. Dňa 28.9.2016 došlo k uzatvoreniu Darovacej zmluvy vrátane zmluvy o zriadení vecného bremena práva doživotného bývania a užívania nehnuteľnosti v prospech žalovaného. Dňa 31.10.2016 bol podaný návrh na vklad vlastníckeho práva vo vzťahu k Darovacej zmluve zo dňa 28.9.2016, pričom vklad bol povolený dňa 16.11.2016. Dňa 23.6.2017 žalobcovia po prvýkrát vyzvali žalovaného na vrátenie dlžnej sumy. Dňa 7.11.2017 bolo právo zodpovedajúce vecnému bremenu práva žalovaného doživotne bývať a užívať predmetnú nehnuteľnosť zrušené, pričom k jeho zániku došlo vkladom do katastra nehnuteľností, ktorý bol povolený dňa 5.12.2017. Dňa 31.1.2018 uzatvorila dcéra žalovaného L. D. zmluvu o úvere, pričom z poskytnutého úveru odkúpila 1/2 predmetnej nehnuteľnosti od syna žalovaného M. D. na základe Kúpnej zmluvy zo dňa 31.1.2018. Návrh na vklad bol podaný dňa 4.4.2018 a vklad bol povolený dňa 6.4.2018, na základe čoho sa výlučnou vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti stala dcéra žalovaného. Dňa 9.2.2018 žalovaný vrátil žalobcom sumu 10.000,- Eur. Dňa 9.4.2019 žalovaný podal návrh na vyhlásenie konkurzu. Dňa 24.4.2019 bolo v Obchodnom vestníku zverejnené uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 16.4.2019, sp. zn.: 31OdK/171/2019, ktorým súd vyhlásil konkurz na majetok žalovaného. Dňa 11.7.2019 správca podstaty dlžníka po uplynutí základnej prihlasovacej lehoty podľa § 167v ods. 1 ZoKR zverejnil v Obchodnom vestníku oznam o tom, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu, pričom konkurz na majetok žalovaného bol zrušený. Dňa 2.9.2019 žalobcovia podali žalobu o určenie neúčinnosti Darovacej zmluvy zo dňa 28.9.2016, ktorá je vedená pred Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp.

zn.: 5C/31/2019. Ide o skutkový stav, ktorý vyplýva z už predložených dôkazov zo strany žalobcu, ako aj z verejne dostupných listín. Časová následnosť jednotlivých úkonov žalovaného celkom zrejme nasvedčuje tomu, že medzi prevodom predmetných nehnuteľností na deti žalovaného a podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného a pohľadávkou žalobcov neexistuje žiaden jednotiaci zámer.

4.4. Navyše podľa zistení žalovaného, správca v konkurznom konaní oznámil začatie konkurzného konania aj priamo žalobcom a vyzval ich na prihlásenie si pohľadávok prihláškou. Žalobcovia však žiadnu z domnelých pohľadávok neprihlásili v základnej prihlasovacej lehote a vo vzťahu k uplatneniu jednotlivých pohľadávok ostali nečinní.

4.5. Odhliadnuc od uvedeného žalovaný nezamĺčal ani skutočnosť, že v období troch rokov pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, vlastnil predmetnú nehnuteľnosť a jeho vyhlásenie je obsahom spisu v konkurznom konaní vedenom pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn.: 31Odk/171/2019.

4.6. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobcom sa snažil vrátiť finančné prostriedky v miere, ktorú mu jeho aktuálna situácia pripúšťala, pričom dňa 9.2.2018 žalovaný vrátil žalobcom sumu 10.000,- Eur. Nie je preto pravdou, že žalovaný by konal v úmysle zbaviť sa svojich dlhov, keď aj z uvedeného konania je zjavné, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností a vrátil sumu 10.000,- Eur ešte pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu. Rovnako tak žalovaný poskytoval súčinnosť správcovi v konkurznom konaní vedenom pred Okresným súdom Košice I pod sp. zn.: 31Odk/171/2019. Skutočnosť, že žalobcovia napriek tomu, že boli vyzvaní správcom na prihlásenie si pohľadávok voči žalovanému prihláškou v základnej prihlasovacej lehote, prihláškou neuplatnili žiaden nárok, a vo veci ostali nečinní, ich nečinnosť nemôže byť dávaná za vinu žalovanému.

4.7. Podľa žalovaného, každý je povinný zachovávať bdelosť nad svojimi právami a uplatniť ich včas. Žalobcovia v rozpore so zásadou „vigilantibus iura“ nekonali a prihlášku v konkurznom konaní nepodali. Podaná žaloba je tak len pokusom žalobcov zrušiť účinky ich nečinnosti podanou žalobou, podľa ktorej mal žalovaný údajne nepoctivý zámer.

5. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že Okresný súd Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 13C/8/2018 rozsudkom zo dňa 4.9.2018 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom sumu 25.000,- Eur s príslušenstvom.

6. Súd prvej inštancie ďalej z pripojeného konkurzného spisu vedeného Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 31Odk/171/2019 zistil, že dňa 15.4.2019 podal žalovaný návrh na vyhlásenie konkurzu. Uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 31Odk/171/2019-23 zo dňa 16.4.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25.4.2019, okrem iného, bol vyhlásený konkurz na majetok žalovaného, súd zbavil žalovaného všetkých dlhov, ktoré môžu byť uspokojené iba v konkurze v rozsahu v akom nebudú uspokojené v konkurze, ustanovil správcu konkurznej podstaty. Zo zoznamu veriteľov súd prvej inštancie zistil, že žalobca v 1. rade bol jedným z 11-tich veriteľov. Súd prvej inštancie zo zoznamu aktuálneho majetku a zoznamu majetku väčšej hodnoty, ktoré vlastnil v posledných troch rokoch, ktorý žalovaný podal v konkurznom konaní, zistil, že vlastnil pozemok a rodinný dom v podiele 1/2, motocykel vyššej hodnoty. Z indikatívnej informácie z Centrálného registra exekúcií zistil, že na žalovaného boli vedené dve exekúcie, oprávneným bola K. L., G..

7. Súd prvej inštancie zo správy o stave konkurzného konania ustanoveného správcu zistil, že správca preskúmal pomery žalovaného, zisťoval vlastníctvo nehnuteľností s negatívnym výsledkom, identifikoval zoznam veriteľov fyzických osôb, ktorým oznámil vyhlásenie konkurzu. Po preskúmaní pomerov žalovaného ako dlžníka zistil, že konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu, na základe čoho došlo k zrušeniu konkurzu.

8. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 166 ods. 1 a ods. 3, § 166f ods. 1, ods. 2 a ods. 4, § 166g ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 a ods. 5 Zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoKR“), ktoré upravujú právo veriteľa, ktorý bol dotknutý oddížením domáhať sa zrušenia oddíženia návrhom na zrušenie oddíženia podaným voči dlžníkovi do 6 rokov od vyhlásenia konkurzu, alebo určenia splátkového kalendára za nepoctivý zámer, ktorý sa určuje podľa toho, ak zo správania dlžníka po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu možno usudzovať, že nemal úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností a poskytol správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť a vynaložil snahu získať zamestnanie. Nepoctivý zámer má dlžník vtedy, ak zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti a v čase

podania návrhu nebol platobne schopný a zo správania dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa, alebo zvýhodniť niektorého veriteľa.

9. Súd prvej inštancie uviedol, že pri posudzovaní nepoctivého zámeru je potrebné sa sústrediť predovšetkým na ekonomické správanie sa dlžníka, a to pred podaním návrhu na oddlžovacie konanie, ako aj po jeho podaní. Rozhodujúce je však skutkové tvrdenie žalobcu - vymedzenie konkrétneho správania sa žalovaného dlžníka - v žalobe o zrušenie oddlženia. Pri posudzovaní veriteľom namietaného správania sa dlžníka je potrebné zobrať do úvahy súdu, či sa týmto správaním dlžník priviedol úmyselne do stavu platobnej neschopnosti, prípadne, či sa zadlžoval bez potrebnej obozretnosti (nedbanlivostne), či neuhradenie záväzku veriteľa nebolo cieľené (v záujme ho poškodiť alebo zvýhodniť iného veriteľa), teda z akých dôvodov neuhradil veriteľov záväzok. V rámci tejto úvahy treba posúdiť, či cieľom jeho ekonomického správania bola úprimná snaha dlh uhradiť zo svojho zdroja príjmov, teda v rámci svojich zárobkových možností (napr. zo zamestnania, či inej zárobkovej alebo podnikateľskej činnosti), či sa nezabavoval účelovo svojho majetku a náhrady zaň (napr. pre zvýhodnenie iného veriteľa alebo pre vedenie vlastného súkromného života nad svoje možnosti s prihliadnutím na jeho príjmy a záväzky), či nerozširoval bez rozvahy svoje dlhy a pod. Je potrebné teda posúdiť, či žalobcom namietnuté správanie dlžníka možno vyhodnotiť tak, že sa úmyselne privodil do platobnej neschopnosti, či cielene vyvolal svoju nemajetnosť alebo si z nedbanlivosti privodil zadlženie, a tak uhradiť dlh veriteľa nechcel alebo nemohol.

9.1. Súd prvej inštancie poukázal na to, že je nutné rozlišovať zákonnú definíciu poctivého zámeru a nepoctivého zámeru, nakoľko každý z nich je v ZoKR vymedzený aj s ohľadom na časový úsek jeho skúmania inak.

9.2. Zdôraznil, že zatiaľ čo zákon určuje poctivý zámer len na základe správania dlžníka po podaní návrhu na vyhlásenie oddlžovacieho konkurzu alebo na určenie splátkového kalendára, tak takmer všetky skutkové podstaty uvedené v § 166g ods. 2 ZoKR sa zameriavajú na správanie dlžníka pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu alebo na obdobie počas konkurzu, pričom dôkazné bremeno preukázania nepoctivého zámeru dlžníka podľa § 166f ZoKR vo vzťahu k jednotlivým príkladom vymenovaným skutkovým podstatám nepoctivého zámeru v § 166g ods. 2 ZoKR ťaží veriteľa - žalobcu. Dané sa vyslovene vzťahuje aj na skutkovú podstatu uvedenú v § 166g ods. 2 pod písm. f) ZoKR vyššie uvedeného ustanovenia, podľa ktorej dlžník nemá poctivý zámer najmä ak v čase podania návrhu dlžník nebol platobne neschopný.

9.3. Na druhej strane dôkazné bremeno preukázania, že dlžník poctivý zámer pri oddlžení podľa § 166g ods. 1 ZoKR mal, ťaží žalovaného dlžníka a vzťahuje sa na obdobie po podaní návrhu na oddlženie.

10. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania nepoctivého zámeru žalovaného ako dlžníka, že pri podaní návrhu naplnil zákonné predpoklady „nepoctivého zámeru“ podľa § 166g ods. 2 písm. g) ZoKR (zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom) a podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZoKR (zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa).

11. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcov, ohľadne nepoctivého zámeru žalovaného ako dlžníka v predmetom konkurznom konaní, ktorý svoju pochybnosť založil na tom, že zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom, t. j. nepoctivý zámer odôvodnil zákonným ustanovením § 166g ods. 2 písm. g) ZoKR súd prvej inštancie uviedol, že tieto skutkové tvrdenia nemal v spore preukázané.

11.1. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobcovia poskytli žalovanému finančné prostriedky spolu vo výške 35.000,- Eur od 31.5.2016 do 7.9.2016. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný vrátil časť požičaných prostriedkov vo výške 10.000,- Eur dňa 9.2.2018. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uzavrel, že nebol preukázaný úmysel žalovaného nezačať podnikanie so žalobcami a s použitím aj ich finančných prostriedkov. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný presvedčivým spôsobom preukázal, že podnikal konkrétne kroky za účelom spoločného podnikania od januára 2017 (prehlásenie Lukačovský s. r. o. - čl. 61, mailová komunikácia čl. 62, mailová komunikácia žalobcu a žalovaných čl. 63), v spore preukázal aj použitie finančných prostriedkov na rekonštrukciu prevádzky (vyúčtovanie nákladov čl. 103 a nasl.). Na vyvrátenie týchto preukázaných skutočností žalobcovia neuviedli žiadne skutkové tvrdenia, ani neoznačili dôkazy na ich popretie.

11.2. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal aj na to, že nepoctivý zámer žalovaného nemožno odvodiť od toho, že ešte v roku 2015 si ako dlžník na základe zmluvy o splátkovom úvere požičal 30.000,- Eur od K. L., G., na podnikateľské účely, pretože tieto splácal a k mimoriadnej splatnosti úveru došlo až 9.3.2017 (čl. 18 a nasl., po nezaplatení splátky v januári a februári 2017). Až dňa 23.6.2017 žalobcovia po prvýkrát vyzvali žalovaného na vrátenie dlžnej sumy, pričom k podaniu návrhu na vyhlásenie konkurzu žalovaným došlo až 15.4.2019. Podľa názoru súdu prvej inštancie, žalobcami označené správanie žalovaného nepreukazuje nepoctivý zámer.

11.3. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti neakceptoval označenie konania žalovaného (u žalovaného sa zrazu objavila neočakávaná možnosť získania finančných prostriedkov od žalobcov, poskytnutých síce za účelom spoločného prevádzkovania reštauračného zariadenia, avšak využitých na dodnes neznámy účel), že finančné prostriedky od žalobcov použil na iný účel, než bolo dohodnuté resp. že ich priamo naviedol a zavádzal v snahe oddialiť uplatnenie ich práv na súde, pretože je to v rozpore s vykonaným dokazovaním (žalovaný riadne otvoril prevádzku).

12. Vo vzťahu ku tvrdeniam žalobcov 1/ a 2/, ohľadne nepoctivého zámeru žalovaného ako dlžníka v predmetom konkurznom konaní, ktorý svoju pochybnosť založil na tom, že zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa, t. j. nepoctivý zámer odôvodnil zákonným ustanovením § 166g ods. 2 písm. h) ZoKR súd prvej inštancie uzavrel, že ani tieto skutkové tvrdenia nemal v spore preukázané.

12.1. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že v správaní žalovaného chýba časová jednotnaca súvislosť mať nepoctivý zámer, pretože žalovaný si ešte v roku 2015 ako dlžník na základe zmluvy o splátkovom úvere požičal 30.000,- Eur od K. L., G., na podnikateľské účely, tieto riadne splácal až do mimoriadnej splatnosti úveru 9.3.2017, pričom žalobcovia poskytli žalovanému finančné prostriedky v rozsahu 35.000,- Eur v období od 31.5.2016 do 7.9.2016 (teda v čase riadneho splácania úveru), k uzatvoreniu Darovacej zmluvy vrátane zmluvy o zriadení vecného bremena práva doživotného bývania a užívania nehnuteľnosti v prospech žalovaného došlo až dňa 28.9.2016 (dňa 31.10.2016 bol podaný návrh na vklad vlastníckeho práva vo vzťahu k Darovacej zmluve zo dňa 28.9.2016, pričom vklad bol povolený dňa 16.11.2016), finančné prostriedky žalovaný použil na rekonštrukciu prevádzky, ktorú aj v mesiaci september 2017 otvoril.

12.2. Súd prvej inštancie mal za to, že nemožno jednoznačne uzatvoriť, že sa svojim správaním dlžník priviedol úmyselne do stavu platobnej neschopnosti, že sa zadlžoval bez potrebnej obozretnosti, pretože prevádzku otvoril v záujme vykonávať podnikateľskú činnosť. Nemožno ani prisvedčiť žalobcom, že prevod vlastníctva domu a pozemkov spĺňa kritéria účelového zbavenia sa svojho majetku, pretože ako už bolo uvedené, k uzatvoreniu Darovacej zmluvy vrátane zmluvy o zriadení vecného bremena práva doživotného bývania a užívania nehnuteľnosti v prospech žalovaného došlo dňa 28.9.2016, k žiadosti o vrátenie finančných prostriedkov došlo až v júni 2017. Navyše, žalovaný vrátil žalobcom v 1. a 2. rade časť požičených prostriedkov vo výške 10.000,- Eur dňa 9.2.2018. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že žalobcovia vo vzťahu k skutkovým podstatám nepoctivého zámeru vymenovaným v § 166g ods. 2 ZoKR neunesli dôkazne bremeno.

13. Naproti tomu súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný preukázal, že ako dlžník mal poctivý zámer pri oddĺžení podľa § 166g ods. 1 ZoKR.

13.1. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalovaný po podaní návrhu na konkurz prejavil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, vrátil časť dlhu v sume 10.000,- Eur, poskytoval veriteľom, správcovi potrebnú súčinnosť, žalobcu 1/ výslovne ako svojho veriteľa uviedol, uviedol majetok, ktorý vlastnil tri roky pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, zamestnal sa a zabezpečil si ďalší zdroj príjmov, chodí do práce a je naďalej zamestnaný, otvoril prevádzku, ktorú mal mať so žalobcami, teda opätovne sa zaradil do spoločnosti, vedie žalovaný trvale usporiadaný život a spolu so zvyškom rodiny sa stará o otca, ktorý trpí ťažkým zdravotným postihnutím. Súd opätovne uvádza, že na vyvrátenie týchto preukázaných skutočností žalobcovia 1/ a 2/ neuviedli žiadne skutkové tvrdenia, ani neoznačili dôkazy na ich popretie.

14. Súd prvej inštancie zamietnutie predmetnej žaloby odôvodnil aj tým, že v záujme spravodlivého rozhodovania súd prvej inštancie zvažil aj to, že ide o osobitné konanie na základe ZKR týkajúce sa oddĺženia formou osobného bankrotu. Ustanovenia o poctivom zámere preto smerujú k tomu, aby poctivý zámer nebol posudzovaný mechanicky, ale bol vedený kritériami úvah prísnejšieho a miernejšieho posudzovania od prípadu k prípadu a najmä s ohľadom na osobu dlžníka a jeho životné skúsenosti,

pričom súd sa priklonil aj k miernejšiemu posúdeniu okolnosti na strane žalovaného aj z dôvodu, že žalovaný dosiahol iba základné vzdelanie (§ 166g ods. 4 ZoKR).

15. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že je pravdou, že súd mohol prihliadnuť u žalovaného prísnejšie na skutočnosti ovplyvňujúce poctivý zámer - mal skúsenosti s podnikaním, pôsobil ako vedúci zamestnanec (§ 166g ods. 3 ZoKR), ale priklonil sa k miernejšiemu posúdeniu s ohľadom na to, že nevzhladol v konaní žalovaného po podaní návrhu na vyhlásenie konkurzu znaky účelového správania. Súd prvej inštancie preto žalobu o zrušenie oddĺženia zamietol.

16. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 a § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti neúspešným žalobcom, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením.

17. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia, a to v celom rozsahu, z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p.

18. Žalobcovia uviedli, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie nie je možné súhlasiť, nakoľko vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

18.1. Podľa žalobcov súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď vyhodnotil, že v prípade konania žalovaného nešlo o účelové zbavenie sa jeho majetku pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, a to s poukazom na skutočnosť, že k uzavretiu darovacej zmluvy došlo ešte pred výzvou na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov a v tejto súvislosti poukázal na úspešné odporovanie predmetného právneho úkonu v konaní vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 5C/31/2019.

18.2. Nesprávne skutkové zistenie podľa žalobcov spočíva aj v tom, že súd prvej inštancie nevzhladol u žalovaného úmysel nezačať spoločné podnikanie, pričom poukázal na prehlásenie Lukačovský s. r. o. a mailovú komunikáciu žalobcov so žalovaným. Podľa žalobcov malo založenie obchodnej spoločnosti predchádzať poskytnutiu finančných prostriedkov a nie naopak, pričom kontaktovaním spoločnosti Lukačovský s. r. o. sa žalovaný v skutočnosti pokúšal zjavne len opätovne si získať žalobcov, ktorí mu už nechceli poskytnúť ďalšie prostriedky a požiadali ho o vrátenie už poskytnutých prostriedkov.

18.3. Žalobcovia namietali tiež záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný prevádzku reštaurácie následne otvoril a uviedli, že tento záver nie je pravdivý, nakoľko k otvoreniu prevádzky došlo, nie však v rámci podnikania žalovaného ale otvorila ju manželka žalovaného, a to viac ako rok po plánovanom otvorení.

18.4. Podľa žalobcov žalovaný darovacou zmluvou nielenže mal snahu žalobcov poškodiť, ale ich aj reálne poškodil ako svojich veriteľov tým, že sa zbavil majetku bezodplatným prevodom na jemu blízku osobu.

18.5. S ohľadom na tieto skutočnosti podľa žalobcov nemožno ani súhlasiť s miernejším posúdením nepoctivého zámeru u žalovaného. Navrhli preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie.

19. Žalovaný vyjadrenie k odvolaniu doručil odvolaciemu súdu až dňa 7.3.2025, t. j. po uplynutí lehoty na vyjadrenie k odvolaniu. Odvolací súd na toto oneskorené vyjadrenie neprihliadal a protistrane ho preto ani nedoručoval.

20. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalobcov, ktoré bolo podané v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania, pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu, na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 C.s.p. Odvolanie prejednal podľa § 379 - § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

21. Rozsudok odvolacieho súdu bol podľa § 379 ods. 1 a § 219 ods. 1 C. s. p. odvolacím súdom verejne vyhlásený, čo bolo v zmysle § 219 ods. 3 C. s. p. oznámené na úradnej tabuli krajského súdu.

22. Predmetom odvolacieho konania je prejednanie odvolania žalobcov proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bol návrh žalobcov na zrušenie oddĺženia žalovaného zamietnutý ako nedôvodný.

23. Žalobcovia odvolanie odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písmeno f) a h) C. s. p. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

24. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, posúdil, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

25. Odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie pri hodnotení vykonaného dokazovania vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania vyplynuli a jeho závery nie sú logicky vzájomne rozporné s vykonaným dokazovaním. Súd prvej inštancie prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo a vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 191 CSP. Na takto zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy, z ktorých vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

26. Odvolací súd zhodnotil, že súd prvej inštancie presvedčivo a logicky odpovedal na každý relevantný argument vznesený v spore a odôvodnenie jeho rozhodnutia spĺňa kritéria vyžadované vyššími súdnymi autoritami pre zrozumiteľnosť a presvedčivosť súdneho rozhodnutia.

27. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, k odvolaniu žalobcov a k podstatným tvrdeniam strán sporu v tomto odvolacom konaní, odvolací súd udáva:

28. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t. j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1, 2 C. s. p. alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 C. s. p., pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

29. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. z. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

30. Podľa žalobcov, súd prvej inštancie prijal nesprávny skutkový a následne aj právny záver o tom, že zo strany žalovaného nešlo o účelové zbavenie sa jeho majetku pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, ktorý súd prvej inštancie prijal s poukazom na to, že k uzavretiu darovacej zmluvy došlo ešte pred výzvou na vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov. Žalobcovia majú za to, že je táto skutočnosť bez právneho významu a poukazujú na úspešné odporovanie predmetným úkonom a na to, že v čase scudzenia majetku už žalobcovia boli veriteľmi žalovaného a ten ich scudzením majetku nie len že chcel poškodiť, ale ich aj poškodil. Nesprávne skutkové zistenia súdu prvej inštancie majú spočívať aj v tom, že súd prvej inštancie nevzhladol úmysel žalovaného nezačať spoločné podnikanie so žalobcami. Odvolací súd vo vzťahu k takto zvolenej procesnej obrane uvádza, že nie je dôvodná.

31. Odvolací súd predovšetkým poukazuje na to, že dôkazné bremeno o nepoctivom zámere dlžníka v konaní o zrušenie oddĺženia dlžníka nesie žalobca (v prejednávacom spore žalobcovia).

32. Ak žalobcovia existenciu nepoctivého zámeru žalovaného založili na skutkovej podstate uvedenej v § 166g ods. písm. h) ZoKR (zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa), je nutné uviesť, že záver o tom, či dlžník mal snahu poškodiť svojho veriteľa a či sa majetku zbavil účelovo, súd nemá možnosť vyvodiť z priamych dôkazov, keďže takým by bolo iba priznanie dlžníka. Odvolací súd poukazuje na to, že súd pri formulovaní svojho záveru vychádza preto z objektívnych okolností (vykonané právne úkony, časové súvislosti, správanie dlžníka) ako aj zo subjektívnych okolností (napríklad motív), ktoré súd hodnotí vo vzájomných súvislostiach.

33. Ak teda súd prvej inštancie prijal záver o tom, že skutková podstata nepoctivého zámeru nebola naplnená, pretože v správaní žalovaného chýba jednotiacia časová súvislosť, pričom tento záver prijal na základe toho, že vo vzájomnej časovej súvislosti zohľadnil viaceré okolnosti, odvolací súd je toho názoru, že taký postup nemožno súdu prvej inštancie vyčítať a založiť na ňom odvolanie, pretože súd prvej inštancie práve takto postupovať mal. Záver súdu prvej inštancie totiž nebol založený len na tom, že žalovaný nehnuteľnosti scudzil pred tým ako bol žalobcami požiadaný o vrátenie finančných prostriedkov, ale na tom, že samotná okolnosť, že nehnuteľnosti scudzil vo vzájomnej súvislosti s ďalšími okolnosťami, nepreukazuje, že mal žalovaný pred vyhlásením konkurzu snahu scudzením nehnuteľnosti poškodiť svojich veriteľov a že sa majetku zbavil účelovo.

34. Z časových údajov súd prvej inštancie správne zistil, že žalovaný nehnuteľnosti scudzil v 9/2016, tzn. v čase, kedy mali byť peňažné prostriedky žalobcami poskytnuté a vo vzťahu medzi žalobcami a žalovaným trval záujem na spoločnom podnikaní, a zároveň v čase, kedy žalovaný riadne splácal úver poskytnutý veriteľom – K. L. G. (mimoriadna splatnosť úveru nastala až 9.3.2017). K podaniu návrhu na vyhlásenie konkurzu žalovaným došlo až 15.4.2019. Nedá sa, s ohľadom na uvedené časové okolnosti, predpokladať, že by scudzenie nehnuteľnosti bolo už v tom čase koordinovaným a vopred premysleným postupom žalovaného, ktorým sa mienil vyhnúť uspokojeniu svojich veriteľov, pretože v čase prevodu nehnuteľností mu nehrozilo, že by v dôsledku svojho dlžníckeho postavenia mal o nehnuteľnosti prísť.

35. Tento správny záver súdu prvej inštancie je podporený predovšetkým tým, že žalovaný dňa 9.2.2018, tzn. v čase keď už nehnuteľnosti nevlastnil, poskytol žalobcom čiastočné plnenie v sume 10.000,- eur. Ak by sa žalovaný skutočne mienil scudzením nehnuteľností vyhnúť uspokojeniu žalobcov ako svojich veriteľov, neposkytol by žalobcom ani len čiastočné plnenie a už vôbec nie v čase, keď nehnuteľnosti už objektívne neboli súčasťou jeho majetku a nehrozilo, že by sa žalobcovia ako veritelia mali z nich uspokojiť.

36. Ak žalobcovia v tejto súvislosti poukazovali na to, že uspeli so žalobou o určenie neúčinnosti právneho úkonu (darovacej zmluvy) v konaní vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp.

zn. 5C/31/2019 a úspešne tomuto právnenému úkonu odporovali, odvolací súd dodáva, že samotná táto okolnosť nezakladá dôvodnosť žaloby o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer.

37. Odvolací súd poukazuje na to, že odporovacie právo sa vzťahuje na samotný právny úkon, ktorého následky veriteľa, resp. jeho pohľadávku ukracujú za predpokladu splnenia podmienok odporovateľnosti. Uplatnenie odporovacieho práva tak smeruje k neúčinnosti takého právneho úkonu s cieľom vylúčenia právnych následkov takéhoto úkonu voči tomu veriteľovi. Odporovacie právo sa uplatňuje voči osobe, ktorá mala z úkonu dlžníka prospech, t. j. osoby odlišnej od dlžníka. Už z takto vymedzeného odporovacieho práva je zrejmé, že účel konania o určenie neúčinnosti právneho úkonu, jeho predmet, rozsah dokazovania a aj pasívna legitímácia v konaní sú úplne odlišné od účelu, predmetu aj rozsahu dokazovania v konaní o zrušení oddĺženia. Iba samotná skutočnosť, že žalobca uspeje v konaní o určenie neúčinnosti právneho úkonu preto nezakladá predpoklad ani legitímne očakávanie, že uspeje aj v konaní o zrušení oddĺženia.

38. Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že pre úspech v prejednávacom spore bolo nevyhnutné preukázať nie len scudzenie nehnuteľnosti, ale aj to, že žalovaný scudzením nehnuteľností mal snahu svojich veriteľov poškodiť. Žalobcovia v prejednávacom spore dôkazné bremeno v tomto rozsahu neunesli, preto je správny záver súdu prvej inštancie o tom, že nepoctivý zámer žalovaného z dôvodu podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZoKR nebol preukázaný.

39. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov o tom, že nepoctivý zámer žalovaného má byť daný aj dôvodom uvedeným v § 166g ods. 2 písm. g) ZoKR (zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že pri preberaní záväzkov sa spoliehal na to, že svoje dlhy bude riešiť konkurzom alebo splátkovým kalendárom), odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie ani tieto tvrdenia nepovažoval za preukázané a v tomto smere odkazuje na odsek 19. a nasl. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

40. Odvolací súd pre doplnenie správností záverov súdu prvej inštancie dodáva, že na základe vykonaného dokazovania a skutočností, ktoré z dokazovania súd prvej inštancie zistil, nebolo možné prijať iný skutkový záver než ten, že úmysel žalovaného nezačať spoločné podnikanie nebol v konaní preukázaný. Vo vzťahu k týmto skutočnostiam neboli v konaní vykonané ani navrhované iné dôkazy, než tie, ktoré predložil žalovaný, a ktoré preukazujú, že žalovaný kroky k spoločnému podnikaniu vyvíjal. Žalobcovia síce spochybnili zámer aj kroky žalovaného spoločne s nimi podnikat', v konaní však tieto tvrdenia nepreukázali žiadnymi dôkazmi.

41. Odvolací súd pre úplnosť znovu poukazuje na časové okolnosti, z ktorých vyplýva, že žalovaný záväzok zo zmluvy o splátkovom úvere od K. L. G. prevzal v roku 2015, a tento až do 3/2017 splácal. Peňažné prostriedky od žalobcov prijal v období od 5/2016 do 9/2016. Odvolací súd poukazuje tiež na to, že žalovaný finančné prostriedky od žalobcov preberal v postavení obchodného partnera, budúceho potenciálneho spoločníka ich spoločnej obchodnej spoločnosti, ktorú mienili spoločne založiť a nie v postavení dlžníka. To, že k založeniu obchodnej spoločnosti napokon nedošlo a žalovaný sa v dôsledku toho stal dlžníkom žalobcov, podľa zhodných tvrdení strán vyplynulo z toho, že strany stratili záujem na spoločnom podnikaní, čo však nemožno pričítať výlučne na ťarchu žalovaného.

42. Žalobcovia v spore netvrdili, že by žalovaný preberal aj iné záväzky a z ich strany neboli predložené ani navrhované dôkazy, ktoré by preukazovali, že sa žalovaný pri preberaní záväzkov správal neobzretne alebo neuvážene. Naopak, v konaní bolo preukázané, že žalovaný záväzky preberal v súvislosti s podnikaním a aj finančné prostriedky od žalobcov prijal za účelom spoločného podnikania.

43. Odvolací súd zdôrazňuje, že iba tá okolnosť, že finančné prostriedky boli poskytnuté pred tým, ako došlo k založeniu spoločnej obchodnej spoločnosti nemôže podľa názoru odvolacieho súdu preukazovať, že žalovaný konal nepoctivo a byť pripisovaná na ťarchu žalovaného, keďže žalovaný

v konaní preukázal (emailová komunikácia č. I. 62 a nasl. spisu), že kroky k založeniu spoločnej obchodnej spoločnosti vyvíjal. Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že nebolo rozhodujúce, či žalovaný, po tom ako žalobcovia prejavili nezáujem o spoločné podnikanie a požiadali o vrátenie poskytnutých finančných prostriedkov, prevádzku otvoril sám alebo ju otvorila jeho manželka. Rozhodujúce bolo preukázať, či žalovaný už v čase keď preberal na seba záväzky mal zámer nechať sa oddlžiť a záväzkov sa zbaviť bez toho, aby uspokojil veriteľov.

44. Odvolací súd poukazuje na § 166g ods. 1 ZoKR, podľa ktorého dlžník má poctivý zámer, ak z jeho správania po podaní návrhu možno usudzovať, že vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností, najmä ak poskytoval správcovi a veriteľom potrebnú súčinnosť, vynaložil snahu získať zamestnanie, zamestnal sa alebo si zabezpečil iný zdroj príjmov, v prípade nie nepatrného dedenia, daru alebo výhry zo stávky alebo hry ponúkol aspoň polovicu takéhoto zdroja dobrovoľne veriteľom na uspokojenie nevymáhateľného dlhu, prípadne vynaložil snahu o zaradenie sa do spoločnosti alebo sa do spoločnosti opätovne zaradil.

45. Odvolací súd zistil z obsahu spisu, že žalovaný vynaložil úprimnú snahu riešiť svoj dlh (poskytnutím aspoň čiastočného plnenia), žalovaný poskytoval správcovi potrebnú súčinnosť a zabezpečil si ďalší zdroj príjmov. Zároveň nebolo v prejednávanom spore preukázané, žeby sa majetkové pomery dlžníka po vyhlásení konkurzu výrazným spôsobom zvýšili (napr. nie nepatrné dedenie, dar alebo výhra zo stávky alebo hry).

46. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol správne, ak zamietol návrh žalobcov na zrušenie oddlženia žalovaného pre nepoctivý zámer, pretože na to neboli splnené zákonné podmienky.

47. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v celom rozsahu ako vecne správny, vrátane závislého výroku o náhrade trov konania pre úspešného žalovaného, pretože odvolanie žalobcov nebolo dôvodné.

48. O náhrade trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., tak, že žalovanému, ktorý bol v tomto odvolacom konaní úspešný, priznal náhradu trov odvolacieho konania.

49. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa v ustanovení § 419 CSP.

Dovolanie možno podať v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odvolacieho súdu, na súde ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie môže podať strana sporu v ktorej neprospech bolo toto rozhodnutie vydané, dovolanie môže podať aj intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy podľa § 427 ods. 1 CSP.

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom, okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 CSP, ak má dovolateľ sám, alebo

jeho zamestnanec alebo člen vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Inak dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 447 písm. c) CSP.

V dovolaní podľa § 428 CSP sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).